

10. szám

Márcz. 8-án 1862.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.

Előfizetési ár : Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jan.—jun. 3 frt., és három óra jan.—mart. 1 frt. 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárúsnál. —

Kiadó hivatal : Pest, egyetem-utca 4-ik szám.

XI. kötet.

UNOKÁMHOZ.

Az igaz, hogy még fiam sincs; de ki tudja? még lehet;
Az megint feleséget vesz, — holmi jó fajta csehet, —
S annak megintlen fia lesz, valami kis Nepomuk :
Hát ez a kis Muki lesz az, kihez most szólni fogok.

Nem született fiam fia! te boldogabb vagy, mint én.
A megholt öreg apámnál én is boldogabb szintén.
En amannál, mert már nem él; te nálam, mert még
nem élsz;

Levén domiciliumát még be nem vallott személy.

Szegény jámbor öreg apám, akkor hunyá le szemét,
Mikor a fekete bankó és más aféle sz— szelvény
Réz forintos, régi poltra járt tenyérből tenyérbe.
Egy pár csizma százforint volt, s ha jól veszszük :
megérte.

Nyolczvanhárom esztendő volt, hogy így szólt a
jó öreg :

„Már magamnak nagy időket ígérgetni nem merek;
A mit vártam évről évre, már én az meg nem érem.
Vártam rá fekete hajjal, nem várok rá fehéren.

De te legkisebb unokám, te Marczika, meglátod,
A mire hiába lesett szegény öreg apátok.
Ha majd meg nősz, ha férfi léssz, hogy ha — kopasz
fejed lesz;

Ide tekints, kezemre nézz, aztán jól megfigyeld ezt.

Látod ezt a *furcsa dolgot*? Nevét pe rsenem tudod;
Huszonnégy esztendeje már, hogy feledségbe jutott.
Vártam soká, egész ország várta, hogy még előjön;
De már vége, nem látom én többet őt meg e földön.

De te Marcsi, kis unokám, él szívemben a remény,
Hogy te megéred az időt, mint a hogy nem értem én.
A midőn e rég óhajtott, rég hazavárt tünemény
Ismét itthon lesz köztetek. Csókold meg s tedd el
szegényt.“

Azzal kezembe vándorolt ama csodás symbolum.
De biz az már eltűnt tőlem azóta, úgy gondolom.
Mindegy no, a neve megvan; — én úgy kaptam
névtelen
S utódimnak én a nevet tárgy nélkül végrendelem.

1859. 1861. és a folyó évi folyamból teljes számú példányokkal még folyvást szolgálhatunk.

„Tehát, Muki! ide figyelj. Kopasz ugyan nem vagyok, Csakhogy épen a homlokom már a tarkómon ragyog; De a mire ősem úgy várt, már azt én se' remélem. Nálam az ily illusio el van temetve mélyen.

Hegedült már arról Dávid, és még nem is az a *szent*, Hanem a ki föltalálta a mindenféle Taxent: Hogy a most élő ivadék a színét lássa annak, A kinek megérkezése boldogságos sohanap.

De te, messze messze lévő kicsi unokafium!
Kinek születése is még pium desiderium.
Te megéred, a mikor majd első zápfogat huzatsz,
Hogy látni fogsz, mit én már nem, e földön — „ezüst huszast.“

K--s. M--n.

J * A GYURI JÓSZÁG-ÖSSZEIRÁSA.

(Folytatás.)

„Micsoda tenger ez?“ . . . kérdi az ágens kézi térképen keresve de nem találva nyomát se a vélt oceánnak.

„Ez a nagyságos J. György ur tul a tiszai rétbirtoka“ válaszolt az ispán ármányosan hunyorgatva az ágensre, s hatalmas egykedvűséggel bodrozttatva pipája füstjét.

„Gott im Himmel!! kiált amaz, — hát hol itt a száraz föld?“

„Alattunk“ . . . mond amaz, a ladik körül locsogó hullámokra tekintve. — Az ágens majd hanyat esett bámultában.

„Hány mázsa széna teremhet itt évenként?“

„Mikor hogy? . . . mázsa számra nem tudom hirtelen kikálcúlalni, mert nem tanultam logaritmusokat, hanem úgy közép termésben szokott rajta lenni 12,000 öreg boglya széna, azon kívül a mit nem birnak betakarítani, a sarjúját meg a jobbágyság használja ingyen“ . . .

Már alkony felé volt az idő, midőn az ágens mennyre, földre rimánkodott az ispánnak, hogy induljanak már haza, ő elhiszen mindent, még azt is, hogy a J. György úr tengerében csethalak helyett szénaboglyák teremnek. — Az ispán szive könnyörült a jámbor didergőn, s jó éjfél volt midőn a parton kikötöttek. — Ezen csólnakázás alatt az ágens úr frakkjának a legbensőbb mivóltja harmadnapos hideglelésbe esett, elhívták ugyan hozzá a helybeli kovácsot, a ki nagy börsurezosan, szurtoson be is rukkolt, műértő pofát vágva borzas fejével; az ágens úr rettenetes szemeket meresztett e vad Eskulápra, ijedtében meggyógyult.

A mint lábra állhatott, következett az ingó vagyonok inventálása, kimentek egyik gulyához, a gyönyörű állatok ilyen ágens ur-féle

individuumokhoz szokva nem lévén, a mint nyurga termetét a kocsiból kiemelte, rábődült a vezér-bika, magasra emelé fejét, s farkát megcsavargatva felé rohant, utána egész csorda böszülve, s bögve hajmeresztőn. A szegény ágens iszonyu félelmében a szekér-ülés alá kuczorodott, vervén ott sovány fizimiskáját a halál hideg verejtéke; nagy sokára lehete a neki böszült gulyát lecsendesíteni, s az ágens urat, nehogy a halál iszonyu torkába essék, felöltöztették amugy gulyásosan, . . . mérhetlen karimáju zsiros kalapot nyomtak fejébe, s egy rettenetes rongyos kifordított bundát adtak reá, melyen a gulya kuvaszai szokván éjenként heverészni; képzelhetni az ágens ur sanyaru commoditását benne, csak is ezen prózai gunyában maradhatott a barbár gulya közelében.

Az esztrengára hajtott marhák felolvasása közt lepte meg ágens urat a jó kedvű társaság, rettentő nagyokat kaczagva az alig felismerhető martyron, s midőn az est közeledett, köcsög kalapját rémulve látta egy süldő bika szarván nyalkálkodni, melyet oda Gy. bácsi csempészet, s ágens ur az iszonyu piszkos, ugynevezett keserügomba konya gulyáskalapban volt kénytelen a kastélyba térni.

Igy folyt ez heteken keresztül, . . . minden marhát, még a juhokat is darabonként kelle inventálnia, s e keserves munkába negyedfél hó telt el . . . Hátra volt a nagyja, a sertések összeírása, a Tisza árjának oázain itt-ott elszórva a szűnyogok háborítlan hazájában, a jó Isten tudná hányfelé tanyáztak szerzeteslyel, denique inventáriumba kelle venni azokat is a legutolsó malacz fluig.

Ezen lélekölő munkán is már hat hetet

dolgozott, csak egy iszonyu nádasoktól környezett sziget, a főszámadó-kondás tanyája volt még hátra, itt fejezte volna be az ágens ur utolsó munkáját, s J. Gyuri itt akarta vele a legnagyobb csinyt elkövetni. — A sertéstanya fél napi járó vagy is uszó földre volt túl a Tiszán, pár óra járásra köröskörül rengeteg nádas köríté, s csupán egy kacskaringós nyílás vezetett hozzá, melyen a legkisebb csolnak is nagy erőködések közt vergődhetett keresztül; — a vén kondás egy fiával lakott e vad helyen, s csupán egyszer egy hóban járta körül a számadása alatt álló többi sertés-tanyákat.

Az ágens ur megpróbáltatásai véghelyéül ez elhagyott tanya tüzetett ki.

Korán reggel nemzeti lobogókkal diszitett ladikok, halászbárkák és csolnakok sokasága uszkált a Tiszapart mentiben, nagyszerű halászatra tétetett előkészület, a banda részére külön ladik állott készen, az eleséges bárka gazdagon fel volt szerelve, minden felé mozgás, s vidámság volt látható; kis idő múlva meg voltak a sajkák lepve; jel adatott, a barna zenészek ráhúzták az indulót, s az egész csapat a Tisza közepére ereszkedék; az ágens urnak szerfelett tetszett a multság, s különös elemében volt, örömet halasztotta volna más napra a sertés inventálást de Gy. bácsi nagyon sürgette a dolgot . . . A nap jó magasra haladt ives körútján midőn a tanyát övező nádas széliben a bejáró nyiláshoz jutottak. — Gy. bácsi kipróbált halászát inté magához, s utasítást adott annak az ágens ur kiszállítására nézve; a boldogtalan kénytelen volt egy lélekvesztő csolnakba kuporodni; a halász kormányra ült, és pár percz múlva a nádas kanyarodásai közt eltűntek szem elől, a barna banda keservesen siralmas nótát huzott a távozók után, a halásztársaság pedig szilaj kedvel vetette ki hálóját, s egy távol erdő alatti kikötő hely felé vonult.

Ez alatt az ágens ur, kit azzal biztattak, hogy pár óra alatt bevégezze munkáját s finom halászlére várják ebédre, a szunyogok iszonyu sokasága között törtetett a lélekvesztő csolna-

kon, arczát zsebkendőjével borítván be védelmül; a pajkos halász két oldalt megveregtevén a nádas hosszu evezőjével óriás szunyog felő lebegett fölöttök és utánok. — Erős evezés után dél felé elérték a magányos tanyát, ágens ur és a halász partra szállva, ez utóbbi által bemutatott a szörnyen bámuló öreg számadó gazdának, ki a halász ember magyarázatából azt értette ki, hogy már ezután ez az uri ember lesz a kondásgazda, és azért kell neki még ma minden sertéssel átszámolni, az öreg számadó igen szomorú lett, ezt érdemelte vénségére Gy. urtól, kinek nagy apját, apját hűségesen szolgálta.

A halász ember munkáját bevégezvén, magukra hagyta ezeket, s egy mellék uton csolnakához jutván a mint jött szép csendesen megszökött.

Ágens urra hosszas manipulációja közben a magyar nyelvből is ragadt ennyi „nu számolni, számolni? . . . s ezt el is mondta a vén számadónak, ez azonban rozzant kunyhója közepén sistergő bogrács mellett guggolva — oda se nézván a meggyőződése szerinti német kondásnak, fél vállról oda szól :

„terelje be kend a nyáját, majd meglássa mennyi“ . . .

Az ágens mind ezekből egy árva szót se értvén, látva hogy az öreg nem is mozdul, újra rá kiált

„nu számolni“ . . .

„Eb ura kurta,“ morgott az fogai közül „nem' ettél velem egy söt, kenyeret, vesztél volna stb. . . .

„nu számolni, kiáltott az ágens ur, haragosan nézve a zsiros emberre s nagyot dobbantva három hajlásu lábával.

„Darálj, darálj,“ szólt az öreg, jó kedvemben találsz, ugy végig hajitok rajtad, tudom Istenem bele nyekkensz.

A megszorult ágens látva, hogy így nem boldogul, kihuzza tárczáját, s egy forintos bankjegyet vevén ki belőle barátságos képet erőtetve nyújtja az öregnek „nu számolni“ . . .

(Folytatása következik.)

A párisi csizmadia.

Par bleu! már csizmát is varrtunk neki, s még sem öltözködik!]

Mi erősebb?

V. professornak kinyitott ablaka alá leült egyik mendikás kapó kövesdit játszani.

A játszás közben elkezdtek ezt a kérdést fejtegetni, mi erősebb? melyet a nevezett professor hosszú száru pipafüst mellett a szoba ablakán kinézve hallgatott, gondolván azt : hogy tanítványai nem vették őt észre; ezek meg pedig éppen ezért fogtak a párbeszéd fejtegetéséhez, hogy tudták, hogy professzorjok — kire némi nehezteléssel voltak — hallgatni fogja őket.

A párbeszédben a feltett kérdést így fejtegettek : hogy azt kérdi az egyik Cs . . . a másiktól a kit P nak hittak, hogy mondaná meg mi a leg-erősebb a világon?

P. Azt feleli : hogy a szél.

Nem igaz mondja Cs . . . mert erősebb a hegy; a hegyet a szél nem tudja megmozdítani sem.

P. A hegynél meg erősebb az egér mert az a hegyet is átfurja.

Cs. Az egérnél meg erősebb a macska, mert az még az egeret megfogja és meg is öli.

P. A macskánál meg erősebb a szolgáló, mert az meg ha akarja a macskának V. fejét is a ház küszöbéhez verheti.

Cs. A szolgálónál meg erősebb a mendikás, mert a fejről a dézsa vizet, mikor hozza a Bodrogról, ha neki tetszik letaszítja.

P. A mendikásnál meg erősebb a professor, mert ő meg a mendikást akkor a mikor akarja megverheti vagy megveretheti.

Cs. V. professornál meg erősebb a tízes isten-nyila : mert ha akarja megütheti.

A két Miska enyelgése.

N. M. Aber nix dergleichen thun!

M. M. Nesze, a fekete, is ha meg etted a czukrot!

Borkoresolyák.

= Valamely egyén, ki Mexicóban utazott, elbeszélé, hogy ott oly bőkezűség uralkodik, hogy ha p. valaki, kivált idegen, egy gentleman-nek óráját vagy gyűrűjét stb. dicséri, ez azonnal átadja e szavakkal: „Tessék, szolgálatjára van.“ S aztán többé semmi áron vissza nem veszi. — No, mond a hallgatók egyike, ha ez az ékszerekre nézve áll is, de a mi házat vagy nejét illeti, alig hiszem, hogy szint annyi bőkezűséget fejtenek ki! De a mi országukat illeti sem ám! — ezzel se igen kínálgatják az idegeneket.

= Ha Xerxes feltámadna s a londoni múkiállításnál az étkezésre való előkészületek közt olvasná: „Xerxes-nek 10,000 üveg.“ — roppantul megharagudnék azon, hogy a világnak oly bal fogalma van róla, miszerint vagy oly iszákosnak, vagy oly ügyetlennek tartják, hogy minden poharat összetör.

= Franciaország jövő boldogságának alapja az árulók-, kiváltságok-, dézma- és régi intézmények-áll merte zekre mondták a senatusban, hogy „lé velők!“ legelőre.

= A francziák bevették „Bien-Hoá“-t (Ánám-ban); — most mutassák meg azt is, hogy képesek a bien-hoá-ból „meilleur-hoá“-t csinálni.

⊙ Egy kikiáltott fősvényt épen akkor látogatta meg ismerőse, midőn legyet fogott, s azt a czukor szelenczébe zárta.

— Mit akkor barátom azzal a légygyel? — kérdé ismerőse csudálkozva.

— Annak akarok végére járni, hogy inasom nem lopja-e a czukrot — felelé a zsigori.

⊙ A khinai ember így átkozza meg ellenségét. — Ugy kinozzon a lelkiismereted, mintha befelé fordított tövisesdisznó volna.

= Tó parton üle az éhes cigány, száraz kenyér darabokat vetvén a vízbe és mohón kanaláztatá. Egy arra menő mosolyogva kérdi:

Mit eszel cigány?

„Hal-levest.“ —

Hát a hal hol van?

„Ahol uszik lá.“

= S... hoszan beszélé el feleségének Deák Ferencz érdemeit, nagy tudományát és főleg a politikai téren kifejtett eszméit magasztalá.

„Hisz mind szép az kedvesem; de ha ő olyan okos, miért nem írt regényt.“ Szolt közbe a mivelt szellemü oldalborda.

⊙ Egy katona roppant nagy betűkkel irt levelet édes anyjának. Midőn okát kérdezték, hogy miért tette azt?

— Édes anyám nagyot hall — felelé.

= Egy amerikai utjából térvén vissza, utazó társait az ottani találmányok leírásával mulattatá, közbe közbe jókorákat fillentvén, a többek közt elmondá miszerint az amerikai gőzösökön oly készlet van, mely az utazókat az éteszközök kezelésétől is dispenzálja t. i. az asztalnál két hosszú sorban ülő table d'hôte vendégek közt egy henger forog, melyen az étszerek úgy vannak alkalmazva, hogy minden fordulatnál fölszednek egy kis adagot az alatta álló tálból, s mikor a vendég szájához ér, egy kis harang jelt ad s valamennyi vendég rögtön kitérte száját s lekapdossa az eledelt, úgy hogy behunyt szemmel is ehetnek; azonkívül a gép a legyezőket is forgatja, mely minden vendég feje fölött csüng. Ugyanazon gép egy nagyszerű sipládát is hajt, mely az egész ebéd alatt a Yankee doodletjátza.

Vigasztalhatlan.

Jó a móré a szomszéd faluból komáját meglátogatni, s találja azt putrijának ajtaja előtt ülve s nagy szomorkodva; csodálkozva kérdi tehát: Hát mi lelt tizedet kuma, huggy ulyán nágyun busulsz?

Koma: Huggy ne busulnik, mikor ulyán nagy serencsítlenség írte segín fejemet.

Móré: Hát uzstán mi bájud?

Koma: Hja! azs in segín felesígem...

Móré: Hát mi baja ázs te felesígednek?

Koma: Segínke! már hárum napja feksik udá benn, uzst míg se temették míg el.

Móré: Ej, ej, segín Sára assony, hát uzst mírt nem temetik el; Hát nincsen talán a tisztelendü ur sámára ázs a pingü furint?

Koma: Azst csak tudnám valahunnan elisedni, de nágyubb baj van annál.

Móré: Vágy nem engedí a nágyságus biru ur sentelt földbe tenni, ázsírt, huggy busurkány vót?

Koma: Eltudnám azsírt máshuvá is eltakarnyi, há udá nem engedik, de nágyubb baj is — — van annál.

Móré: Hát mi a sakállos Isten nyila lehet ázs?

Koma: Hát ázs, te bibást, huggy nem halt míg meg.

A gőzhajón.

Pinczér. Tetszik talán table d'hôte enni?

Nem bánom, hát hozzon egy porceziót abból a táblidót-ból.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Cicero dala.

Gúnyoljatok bár halálig, —
 Ki volt bölcsőbb? majd elválnak! . . .
 A farsangnak is van vége, —
 Hamvazónak is lesz napja,
 S lesz ki multját megsíratja, —
 Jutva hosszú recipére; —
 De nem, aki így beszéle :
 Nemo saltat sobrius! . . .

Mondhatjátok : hogy a gólya
 Kedvemet elvitte volna,
 Törött-zúzott lelkem, testem,
 Elkábulva érzem főmet,
 S alig bírom a csipőmet! —
 Füleimen átereszttem,
 S csak azt mondom : édes szentem
 Nemo saltat sobrius! . . .

Mondhatjátok : oh te hüle,
 Bölcseséged porba düle!
 Legfényesebb czáfolata,
 Hogy fűrészen, avagy borson, —
 Amde tánczol Bécs és Sopron :
 Mellettem szól azért Baja,
 S ez elvemnek diadala :
 Nemo saltat sobrius! . . .

Kukoricza János.

Eredeti okiratok.

Az U i jegyző levele a sz . . . i előljáráshoz.

Sz . . . i községi érdemes előljárót!

Van szerencsém hivatalos tisztelettel felhivatik az Előljáróit a Ttes Nemes megye 20-dik marcziusi rendelete szerint, hogy 26-ik márczius napjára kitűzött ujonczozását, mint előtt két nappal itt helyben megjelenni köteleztetik, annál ujonnan hivatalos kéresem az érdemes előljárótól, azon ott lévő lakozó Kudlák János fia, de itt u . . . on született Kudlák József mint ujoncz ezen expressus által azonnal kézbesítenii téritvény mellett ne terheltesen. Kelt u . . . on Marz 23-ik 1856.

Az eredetiből szóról szóra kiiratott.

Hivatalos jelentés E . . . nevű város főjegyzőjétől.

Szívbeli fájdalommal kénytelenítetek azt a szomorú esetet följelenteni, mely folyó 15-ik dél előtt 9—10 óra tájban községünket illető csődörrel történt, ki már az előtte való nap, vagyis folyó hó 14-én megbetegedvén, E . . . Ferencz és Z. M. esküd-

tek, és helybeli oskolatanító tanácsadásával a Dunába állíttatni jónak találtuk, mire végre a mondott csődört Gonyi János csikós által a Dunába vezetve, Gonyi János csikós állítása szerint, a Dunán levő hullámoktól megijedvén, a nevezett csikóst magával a Dunába rántván belefutott, — a csikós a veszélyből kiszabadulván. Aug. 16-án. 1854.

Ez is az eredetiből iratott ki.

Egy famósus végrendelet.

Miután már azt kezdem észrevenni, hogy a halál pusztító kaszája nagyon is közel jár hozzám, számot vetettem magammal, és részint jó részint pedig gonosz maradékaim között teszem a következő testamentomot.

1-ör Juliánna leányom kapott 340 forint kész pénzt még az első férjével, feleségem halála után pedig vettem neki egy mantedlit 60 forintért, a mi csak kétszer volt rajta a templomba, — és így ki van elégítve, — nincs semmi keresete.

2-or János fiámé minden ingó, valami a házban és a házon kívül van. Ez legtöbbet huzott vont körültem. A többi csak a készet pusztította.

3-or Eszter leányom minthogy ellenünkre ment férjhez, jöllehet maradt egy istentől elrugaszkodott kölyke, — nálam létében keresztül szurt egy 80 forintos lovamat egy másik korhely pajtásával, — különben is keresse azokon a successiót, a kik a moring levelét subscribálták :

4-er Mária leányom se sokkal volt különb a többinél, — annak is majd jut, — ha marad.

5-ör Lázár fiam is csak a szántóföldeken fog osztozni, minthogy ő is csak olyan goromba fráter volt, hogy a ház reparáltatását kutyába se vette.

6-or Éva leányunk szinte akaratum ellen ment férjhez, különben is 12 esztendeig neveltem egy gyermekét, — köszönje meg. Az is elhordott a veremből 9 mérő buzát.

Dixi et salvavi animam meam . Julis 1. 1854.

Ez is az eredetiből iratott le.

— — Eddig azon lamentáltunk a Donau Zieitung ellen, hogy mindig gyalázott bennünket, most meg azért lamentálunk, hogy dicsérni kezd.

A gyapothiány befolyása.

Kereskedősegéd. Mivel szolgálhatok ?

Vevő. Adjon igazi rumburgi vásznat. — Mi az ördög! hát már megint drágább a len-vászon ?

K. A bizony, az amerikai viszály okozza ezt; — gyapothiány.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

Oraculum. Ki mondott már most igazat? Az-e, a ki azt mondta, hogy „igen”? vagy az, a ki azt mondta, hogy „nem”? vagy az, a ki hallgatott?

— — Egy bajor hirlap jelenti, milyen szép beszédet tartott Hahn tábornok a görög katonához; milyen nagy helyesléssel találkoztak szavai az ezredek-nél, hogy éljeneztek rá. Azt is megkérdezte katonáitól a király előtt, hogy elismerik-e, a miket mondott „Igen is, elismerjük!” „A ti érzelmiteket tolmácsoltam-e?” — „Igen is, azokat!” kiálták valamennyien. — Végül aztán megjegyzi a hirlap, csak az az egy kár, hogy Hahn tábornok *nem tud görögül.*

— — Perego ur, a veronai újság szerkesztője jelenti, hogy Napoleon herczeg ama beszéde után, melyben ő megtámadtattott, kétszáz látogatójegyet kapott Párizsból, mind előkelő személyektől. Csak az a kérdés, hogy melyik szöglete volt azon jegyeknek behajtva, mert ha a balfelöli alsó volt betörve, az azt jelenti, hogy „*bucszunk egymástól*” ha pedig a felső „*számolunk egymással*.” Annyit már egy csizmadia is tud, hogy a „*cartel*” küldözés nem mindig veendő megtiszteltetésnek.

— — A „Pesti Hirnök” gúnyosan czéloz arra, hogy az olaszok Napoleon herczegnek „*kehely*” szándékoznak ajánlani. Vigyázzon, hogy valami pap meg ne hallja, hogy a „*kehely*” symbolumára profánus czélzásokat tesz, mert a keresztyének-nél a kehely az oltáron áll.

— — Patkó fejére 1000 forinttal *pränumeráltak.*

— — Németországban Miss Ella kisaszszony nagy furorét csinált évek óta, mint lovarművész, most ugyan az, mint monsieur tér oda vissza, koszorukat és tallérokat aratni. Szegény németek, ők sem találják ki semmiről, hogy *fiu-* e, vagy *leány?*

— — Oroszországban egy embert boszorkánysággal vádoltak, azt fogván rá, hogy az asszonyokat annyira megbüvölte, hogy mindenütt lármáznak. A

biróság fölmentette. Akkor marasztalhatta volna el, ha oly módon babonázta volna meg az asszonyokat, hogy *hallgassanak* (Hallja kend! kend nem akadémiái szótár, hogy az asszonyokkal gorombáskodjék.)

Ne bánts az asszonyt!

A napokban az akadémia által kiadott új szótár első füzeté akadván kezünkbe, lapozgatás közben észrevettük, hogy egy levél úgy van a szöveg közé külön ragasztva. Mi ez? A censura olloja működött volna ott? Végre megtudtuk a magyarázatot. Tehát azon a lapon fordul elő e szó „*asszony*.” A szótárban minden szónál idézve vannak nagy bőséggel az arra vonatkozó közmondások; a mikből különösen sok van az asszonyokra. Az első füzet már nyomva és kiadásra készen állott, midőn az kezébe kerül egy akadémiai tag nejének. S ime, a mit annyi tudós férfi észre nem vett, első tekintetre meglátta a nő; ennél a szónál : „*asszony*” egy sűrű lap volt telenyomva közmondásokkal; de a hány közmondás volt, az mind az asszonyi nem ócsárlására volt feltalálva. — Hisz ez rettenes! Hát az akadémia által autorisált szótár egy sűrű lapon keresztül mind azt hirdesse, hogy milyen roszak az asszonyok! Igaz biz ez, láták most a tudós urak; ez bizony nagy hiba lesz; nosza rajta, keressünk a sok rágalmazó közmondás mellé egy pár magasztalót is : például : — senkinek se jutott eszébe példa. Utoljára is fel kellett szólítani egy szép tollu akadémikus regényíró, hogy csináljon valamit az asszonyok dicsőségére, így lett ezután az illető rovat kellemesebb adágiumokkal felfrisítve, újra nyomatva, a kimetszett lap helyébe ragasztva, s az incriminált füzet világ elé bocsátva. A mi nagyon helyesen történt. Tiszteljétek az asszonyokat!

Előfizetési fölhívás

az

Üstökös 1862-dik évi

april—juniusi évnegyedére.

Előfizetésidij apriltól juniusig. . . 1 ft. 50 kr.

„ apriltól decemberig 4 ft. 50 kr.

Teljes számú példányok folyvást megrendelhetők f. é. január—juniusig . . 3 ftért.

január—decemberig . . . 6 ftért.

Pest, 1862. mart. 8.

Jókai Mór,

tulajdonos szerkesztő.

Felelősszerkesztő s kiadó-tulajdonos : Jókai Mór.

Lakása : Al-országut, 18. sz. Unger ház, 2-ik emelet.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten. 1862.

(Egyetem-utca 4-ik szám.)